
Smrt přijde s úsvitem

Za skalami Mohavské pouště číhali na obloze supové. Každý si byl jist svou kořistí.

Ti čtyři muži leželi na plošině a slunce stálo vysoko. Uplynuly už dva dny bez vody, čtyři bez jídla a zbývalo jim jen několik posledních nábojů.

Před nimi se tyčil vrchol, který považovali za Orlí horu; byla-li to opravdu ona, nacházela se nahoře v průrvě napravo jáma s vodou. Nemohli si tím být jisti, ale věřili tomu, jako umírající člověk věří v boha.

Tři dny už na tu vodu mysleli, toužili po ní, objevovala se v jejich divokých snech. Kterýkoliv z nich by vyměnil nejkrásnější ženu pod sluncem za jediný doušek vody, třeba poloslané, páchnoucí sírou, jakékoliv.

Hlídka začala jako pokaždé; v tomto případě se jí zúčastnilo šest prostých vojáků a jeden důstojník. Ten důstojník byl hrdý, čestný a slušný mladík poprvé pověřený velením hlídce vyslané na nepřátelské území, kde celé dny a noci nespátřili jediného nepřítele.

Velitel vybral místo k rozbití tábora, a když se mu ho delawarský zvěd snažil rozmluvit, měl poručík pocit, že nesmí dovolit, aby bylo jeho rozhodnutí zpochybňováno. Indiánský zvěd ho ujišťoval, že o několik mil dál se nachází jáma s vodou a obhajitelná pozice. Mladý poručík zaváhal, ale pak rozhodl zůstat, kde byli.

Uložili se na rovnou zem, do měkkého písku. Muži byli unavení a spali dobře. Callaghen měl stát na hlídce prvních několik hodin a pak ho měl vystřídat voják Baldwin.

Noc byla velmi jasná a v poušti bylo jako pokaždé chladno, skoro zima. Horko dne zmizelo se sluncem, protože skály a písek nezadržují teplo, ale rychle ho vyzáří do noci.

Callaghen byl ve střehu. Jako zkušený voják neměl z té noci dobrý pocit a už nějakou dobu sledoval zvěda.

Ten východní indián pocházel z kmene Delaware stejně jako mnoho skvělých stopařů a válečníků. Kmen byl však vyhnán ze svého území a jeho příslušníci se rozptýlili po celém Západě. Indián se zdál být neklidný, stále se rozhlížel kolem a tčkal pohledem.

Útok přišel za rozbřesku. Nepřátelé jim odehnali koně, jednoho muže zabili a dalšího zranili.

Přestože čerstvě probuzení vojáci vypálili několik výstřelů, nezdálo se, že by někoho zasáhli. Indiáni zmizeli, stejně jako se objevili, rozplynuli se v písku jako duchové.

Následovalo naprosté peklo. Když vyšlo slunce, seřadil je poručík do průvodu po dvojicích a vyrazili. Poručík kráčel vedle Callaghena.

„No, dostali, co chtěli,“ poznamenal, „ale je dobře, že jsme se jich zbavili.“

„Jestli je to tak.“

„Vy si nemyslíte, že jsou pryč?“

„Ne, pane.“

„Tak proč neútočí?“

Callaghen pokrčil rameny. „Tak to oni nedělají, pane. Odněkud nás pozorují, aby zjistili, co uděláme. Znají tuhle poušť. Na rozdíl od nás vědí, co je před námi. Mohou plánovat, ale naše reakce jsou závislé na okolnostech.“

„Jste vzdělaný muž,“ pochválil ho poručík.

„Možná. Nikdy jsem si nebyl jistý, co přesně ten termín znamená.“

Poručík na něho pohlédl, ale mlčel. Brodili se po kotníky v písku. Prach pokrýval jejich oblečení, obličej a ruce. Zraněný muž s nimi držel krok. Už mnoho let bojoval jako voják s indiány a bylo mu jasné, co by znamenalo opozdit se.

Žár byl nesnesitelný a na obloze ani jediný mráček. Napravo a nalevo, ale nijak blízko, se rozkládaly skalnaté hřebeny prosté vši vegetace. Občas se objevil shluk balvanů, trs pouštní trávy, skupinka kaktusů nebo hrubý šedý keř.

V poledne nařídil poručík krátkou zastávku. Snědli trochu sušeného hovězího a pár sucharů a lokli si vody.

„Pane poručíku? Smím promluvit?“

„Co je, Callaghene?“

„Před námi je dlouhý písečný úsek, otevřená krajina. Napravo od ní jsou nějaké skály. Navrhuju, abychom se ukryli, dokud nezapadne slunce. Věřím,

že mají v plánu obklíčit nás na otevřeném prostranství, kde za ně jejich práci udělá slunce.“

Ten návrh poručíka zaujal. Jednu dobrou radu už ignoroval a doplatili na to. „Dobře,“ řekl. „Do západu slunce. V chladnu půjdeme rychleji a dojdeme dál.“

Ke skalám se přiblížili opatrně, ale dorazili v pořádku. Holé skály byly tmavě rudé a černé, propletené žilami křemene. Byl to samostatně stojící útvar, který by si jen těžko vybrali indiáni, již dávali přednost místům, kam nebo odkud se dalo dostat nepozorovaně.

Jakmile se muži ocitli ve stínu, posadili se, sundali si klobouky a opřeli hlavy. Poručík začal pít, ale pak uviděl, že ostatní nepijí. Neochotně odložil čturu, protože nechtěl, aby si mysleli, že vydrží méně než oni.

Callaghen se rozhlížel po okolní krajině, ale na písku nebylo nic vidět. Delawarský zvěd se neslyšně zjevil vedle něho. „Poslechl tě,“ řekl. „Doufám, že to bude dělat i dál.“

„Víš, kde jsme?“

„Jestli je tohle Orlí hora, tak ano, a jsem si celkem jistý, že je.“

„Mluvíš dobře anglicky,“ řekl Callaghen.

„Pět let jsem chodil do dobré školy a dával jsem pozor. Dělal jsem zvěda v Texasu pod plukovníkem Sibleyem a poručíkem Robertem E. Leem.“

Dál nemluvili, protože měli sucho v ústech. Věděli, že jim brzo dojde voda v čturoch, a Orlí hora byla daleko na obzoru.

S prvním chladem vyrazili. Měkký písek občas ustoupil tvrdšímu povrchu, udusané štěrkové půdě poseté kameny.

Muži osvěžení odpočinkem a chladným vzduchem rychle pochodovali. Po hodině, kdy je obklopila tma, se někteří začali opožďovat. Poručík se zastavil. „Držte se pohromadě!“ řekl. Mluvil tiše, ale bylo ho dobře slyšet. „Držte se víc u sebe.“

Pak si udělali desetiminutovou přestávku. Objevily se hvězdy a vedly je při dalším pochodu.

„Mohavové jako jsou Apači,“ řekl delawarský zvěd. „Neradi bojují v noci. Komančové naopak dávají noci přednost.“

Utábořili se mezi skalními stěnami, které se kolem nich svíraly. Indiánský zvěd se pokusil najít vodu, ale žádnou neobjevil. Neklidně spali, dokud obloha nezešedla. Callaghen se probudil jako první, právě včas, aby zahlédl nezřetelnou postavu indiána přebíhající od jedné skály ke druhé.

Dotkl se poručíka. „Pane,“ řekl, „obkličují nás.“

Na obloze viselo posledních pár hvězd a bylo stále chladno. „Můžeme pochodovat,“ řekl poručík. „Tak dobře, chlapi, jdeme.“

Vyrazili a nikdo po nich nestřílel. Callaghen pohlédl k obzoru. Čekal je drsný den.

Jedna míle... dvě míle. Před nimi se rozkládala písčiná pláň porostlá keři. Občas uviděli Jozuův strom natahující své podivně pokroucené větve jako paže.

Další míle... Každý yard, který urazili, byl jejich výhodou, ale Mohavové byli někde poblíž a bylo jim jasné, jak málo vody jim musí zbývat. Věděli také o zraněném vojákově.

Pevnost, pokud se tomu tak dalo říkat, se nacházela tři dny jízdy jihovýchodním směrem. Pěšky a za dobrých podmínek by jim cesta trvala čtyři až pět dní, ale bez dostatečných zásob vody se mohla protáhnout o další den – pokud vůbec dorazí do cíle.

Útok přišel zcela nečekaně ze skupinky nízkých skal, které nevypadaly, že by mohly poskytnout dostatečný úkryt.

První výstřel zasáhl poručíka do hrudi. Padl na kolena a vykašlával krev. Všichni muži automaticky poklekli a opětovali palbu.

Nikdo na ně však už nestřílel. Mohavové zmizeli.

„Zasáhl moji čturu!“ řekl muž jménem Baldwin. „Zatraceně, provrtali ji skrz!“

„Moji škráblí,“ řekl delawarský zvěd. „Myslím, že přesně to chtěli.“

Callaghen podržel čturu u poručíkových rtů, ale on ji odstrčil. „Budete to potřebovat, Callaghene. Teď máte velení.“

Podal zvědovi ruku. „Omlouvám se. Zmýlil jsem se, měl jsem vás poslechnout.“

Callaghen se pomalu rozhlédl kolem, studoval terén. Nemohl pro poručíka nic udělat. I kdyby byli v pevnosti, zemřel by. Poznal to podle barvy krve a pěny na rtech. Kulka velké ráže vnikla do těla pod levou paží, provrtala plíce a přetala nějakou tepnu. Věděl, že poručík zemře, a poručík to věděl také. Skonal rychle.

Delawarský zvěd se doplazil vedle Callaghena. „Myslím, že jsou pryč. Chystají se nás všechny zabít, ale nechtějí ztratit ani jednoho svého muže.“

„Máme čtyři čtury na pět chlapů. Nejvíc ze všeho potřebujeme vodu.“

Odvalili tělo svého důstojníka do prolákliny a zaházeli ho pískem. Callaghen si uložil do paměti okolní orientační body a šli dál. Nezazněl jediný výstřel, neobjevil se žádný indián.

Callaghen měl teď poručíkovu pistoli a dvaatřicet nábojů. Vzal si také jeho dokumenty, peníze a všechny cennosti. Musel je odevzdat v pevnosti, nejen proto, aby je dostali poručíkovi příbuzní, ale také aby je neukradli indiáni.

Nad horami se objevilo slunce a hned ucítili jeho žár. Callaghen odhadl vzdálenost k horám, k nimž měli namířeno. Byly daleko, příliš daleko...

Půda byla pro změnu pevná. Byly po ní poházené kameny velké jako pěst a rostly tam další keře, ale ne vyšší než po kolena.

Šel první, kráčel pravidelným, neuspěchaným tempem. V okolí nebyl žádný úkryt, ani pro ně, ani pro nepřátele.

Náhle uviděl nalevo dva jezdce. Poznal svého koně a tiše zaklel. Na druhé straně stáli další dva jezdci, kteří se nepokoušeli přiblížit. Nestříleli a drželi se daleko mimo dostřel.

V deset hodin Callaghen muže zastavil. Byli uprostřed rozlehlé, otevřené pláně, ale div nepadali vyčerpáním.

Pohodil hlavou doprava. „Vidíte tamty skály?“ zeptal se. „Do poledne bychom se tam mohli dostat, najdeme tam stín a přečkáme největší vedro.“

Nikdo nepromluvil. Ve tvářích se jim zračila nezměrná únava. Croker, ten zraněný, se držel dobře. Callaghen k němu došel. „Jen klid,“ řekl Croker, „až se tam dostanete, budu pořád s vámi.“

Po několika minutách jim Callaghen nařídil vstát a znovu vyrazit. Udržoval kurz, jako by chtěl skály minout, a pak, když byli ne víc než dvě stě yardů daleko, náhle obrátil své muže. „Utíkejte!“

Věděl, že jsou na pokraji zhroucení. Věděl také, že jestli Mohavové uhodnou jeho úmysly, dostanou se před ně. Mohl jen doufat, že je směrem jejich pochodu až do posledního okamžiku zmatl.

Ti čtyři muži se rozběhli, polomrtví vedrem, vyčerpáním a žízni, a běželi dobře. Každý z nich věděl, že je v sázce jeho život.

Práskly výstřely, jeden muž se zapotácel, ještě kus běžel a pak upadl. Delawarský zvěd se chtěl zastavit, ale Callaghen na něho mávl, ať běží dál. „Do skal!“ zavelel.

Klesl na jedno koleno, namířil na jezdce a vystřelil. Indián ostře přitáhl uzdu, obrátil koně a ukryl se za jeho bok. Ostatní se vzdálili a Callaghen došel k padlému muži. Byl to Baldwin a byl mrtvý.

Callaghen si vzal jeho municí, pušku a skoro prázdnou čturu, napřímil se a vyrazil. Ostatní právě doběhli ke skalám, kde se mohli ukrýt.

Našli trochu stínu. Zvěd přešel na opačnou stranu a zaujal pozici v polostínu, odkud měl dobrý výhled. Callaghen si také našel dobré palebné postavení.

Callaghenovi stékal po tváři pot. Překvapilo ho, že ve vyprahlém těle zbývá tolik tekutin, protože měl rozpraskané rty a oči ho pálily od slunce. Dal si do úst oblázek, ale moc slin se mu v nich neobjevilo.

Jednoho po druhém si prohlédl odpočívající muže. To, že se dostali tak daleko, byl zázrak, ale i tak museli pokračovat v cestě. Pokud byla u Orlí hory voda, jak delawarský zvěd věřil, zdrží se tam, občerství se a zase vyrazí.

Callaghen věděl něco, co, jak doufal, indiáni nevěděli: že jim nikdo nepřijde na pomoc. Žádní další vojáci je nehledali a v celé pustině Mohavské pouště nebyl nikdo, od koho by se mohli dočkat pomoci.

V táboře Cady, odkud vyjeli na hlídku, při které se měli seznámit s krajinou, ne se však utkat s nepřáteli, zbyl jen kapitán a čtyři vojáci.

Měli však něco, co Callaghenovi a jeho přeživším spolubojovníkům chybělo. Měli vodu – spoustu vody.